

Oyuncağın Ölümü

– ErtğrulErdoğan · 24 Temmuz 2010

Şehrin merkezindeki Devlet Hastanesi'nin dış cephesi yeni boyanmış, acil girişi ise her zamanki gibi kalabalıktı. Ambulanslar kapının önüne yaklaşır hastasını boşalttığı gibi tekrar görevine gidiyordu. Hele o hasta yakınlarının aldığı ölüm haberleri ortalığı çınlatıyor, düşünceli hasta yakınları da çömelerek içtiği sigarasında derman arıyordu...Yani yaşamın pamukluğu etrafta yumuşak ve her an kopmaya hazırıdı...

Ercüment orta yaşlarda, esmer ve yeşile çalan gözleri, taktığı kalın gözlüğü ardında kaybolan bir adamdı. Karısıyla birlikte acilin hemen yanındaki kapıda bekleyen güvenlik görevlilerine, bu kez hesap vermeden merdivenleri tercih ederek yukarıya çıktı. Labirent gibi koridorlardan geçip kayınpederinin kaldığı odayı buldu. Hasta koğuşlarını, gelen ziyaretçiler esir almış, hatta hastalar aralarında adeta kaybolmuştu. Ercüment, iki hastanın kaldığı odaya girdiğinde, doksan yaşını geçen kayınpederini serum ve yatağının altına sarkıtılan idrar poşetinde birikenlerle halsiz gördü. Eşinin peşinden " Geçmiş olsun" dileğiyle hüzünlü bakarak ziyaretçi sandalyesine oturdu. Diğer yatakta ise altmış yaşlarında, zayıf, siyah ve beyaz karışımı uzun hacı sakallı adamın göğsü açıktı. Ameliyattan yeni çıkmış, sıkıntılı olduğu her halinden belliydi. Boncuk boncuk terliyor, bir sağa bir sola dönme isteği ile kıvranıyordu. İkide bir eşini ve çocuklarını yanına çağırıp, acısının biran önce dinmesi için bir şeylerin yapılmasını istiyordu. Ercüment, yerinden kalkıp adamın yanına gitti. "Geçmiş olsun Amca" dediğinde, adamın yanıt verecek hali yoktu. Yalnızca kafasını sallamakla yetindi. Buraya kadar hastane ve hastaları anlattık, esas konu bundan sonra, hem de ne ilginç... Adamın öyle sakallı ve dini bütün insan olduğuna bakmayın. Zira yaptığı davranışlar hiçte öyle kanıksanacak türden değildi. Sizlerde öğrendikten sonra bana hak vereceksiniz. Neyse dönelim hikayemize;

Sorarak öğrendiğime göre adamın yanı başında karısı, kızı ve damadı vardı. Sizli-bizli konuşmasına anlam veremediğimi de anlatmadan geçmek istemedim. Sancıdan kıvranan adamın hali Ercüment'i üzmüştü. 'Bu adam için neler yapabilirim?' sorusuyla boğuştu. Sıkıntılı halini biraz olsun dindirmek ve onu rahatlatmak adına çevresinde gazeteye benzer bir şeyler aradı. Bulamadığında diğer odalara gitti. Bulduğu gazeteyle adamı serinletmeye başladığında, acıyla kıvranan adam;

" Evladım o ne gazetesi, inşallah solcu gazetesi değildir!"

"Merak etme amca sen gönlünü ferah tut. Cumhuriyet Gazetesi" dediğinde adam acısını unutarak "Tövbe! Tövbe!" diyerek serinlemek istemedi. Karısı inleyen kocasının hareketlerinden bıkmış gibiydi. Onun susmasını ve biran önce uyumasını ister gibiydi. Kızına;

" Babanın ilaç saati gelmedi mi?"

" Uyutan olanından mı?"

" Evet"

" Şimdi mi vereceğiz?" sözüyle adam iyice gerilmişti. Karısına;

" Beni hep ilaçla uyutuyorsunuz. Onun içinde uyuşturucu var, günahtır. Vermeyin bana! " diye sert çıktığında, eşi ise geri adım atıp susmayı tercih etti.

Adam, ezanın okunup okunmadığını damadına sordu. Damadının "Okunalı beş dakika oldu" sözünün

ardından adam;

" Beni kaldırın, abdest alacağım" dedi. Ercüment'te damadına yardım ederek acı içinde kıvranan adamı lavaboya götürdü. Adam. lavabonun yukarıda olmasına sinirlenerek bağırıp çağırdı. Zorda olsa abdesti almıştı. Odasına döndüğünde ziyaretçileri kaldırdığı sandalyeye oturup, diğerini de önüne kimse geçmemesi için koydu. Namaz başladığında kimseden "çıt" yoktu... Acı içinde kılınan namazın ardından adamın ruhunda bir rahatlama olduğu " Şükürler olsun Allah'ım" sözünden belliydi. Karısı göz ucuyla kızından babasına ilacını vermesini istedi. İlacın kana karışmasıyla adamın iniltisi de kesilmişti. Sakinleştiği her halinden belliydi. Kendisini serinleten Ercüment'i yanına çağırdı.

" Dostum, üstüne giydiğin kırmızı tişörtü giymesen iyi olur, zira Peygamber Efendimiz, kırmızı ve sarıyı erkeklere yasaklamış" dediğinde Ercüment şaşırıldı. Ne yanıt vereceğini bilemedi. Israrlı vaaz karşısında birkaç kelime konuşmayı borç bildi;

"Amca Allah'ın verdiği her rengin ayrı bir güzelliği var. Bu bizim bayrağımızın rengi, hem futbolcularda giyiyor" sözüne yanıt gecikmedi;

" İyide evladım, kırmızı olan yere Melekler gelmez!.." dediğinde Ercüment konuyu uzatmadan yerine oturdu..

Doktor ve onun peşindeki hemşireler hastalarıyla ilgileniyordu. Kırk yaşını aşkın esmer ve badi çalıştığı üçgen vücudundan belli Bevliye doktoru, yanındaki arkadaşlarıyla birlikte sakallı adamın başında kontroldeydi. Adamın umut dolu bakışları doktorun üzerindeydi. Doktor, hasta yakınına talimatlarını verip, odadan ayrılacağı sırada adam;

" Doktor bey biraz gelir misin?" dediğinde, doktor; "Buyur..." kestirme yanıtıyla hastasına baktı.

" Odanızdaki siyah maymun oyuncacı bana verir misin?" talebini doktor gülümseyerek "Neden olmasın, birazdan hemşireyle size gönderirim" sözünün ardından Adam; " Yahu şu yangın tüplerine neden kırmızıya boyarlar anlamış değilim! Hastaneye melekler girmeyecek!" diyerek çevresindekilere fetva vermeye devam etti. Ziyaret saati de gelişen olaylarla çabuk bitmişti. Güvenlik Memuru'nun "Ziyaret sona ermiştir! Lütfen odaları boşaltalım!" talimatıyla odalarda yalnızca hasta ve tek refakatçileri kalıyordu. Ercüment, kayınpederini öpüp, ayrılacağı sırada genç hemşire elindeki siyah pelüş oyuncak maymunla içeri girdi. Oyuncacı tebessümle uzattığında, adam gergindi... Kalın kaşlarını kasmaıyla yüzündeki çizgiler daha da belirgindi. Maymun oyuncacı uzun süre lenetçe baktı. Acısına aldırış etmeden doğrulmaya çalıştı, ancak kalkma cesaretini gösteremedi. Başının döndüğünü söyleyip yatağına elinde sınıksıkı kavradığı oyuncak maymunuyla tekrar uzandı. Gücünü toplasa da doğrulmak için damadından yardım istedi. Sakalını sıvazlayıp çekmecesini açtı. Uzun meyve bıçağını, oyuncacığın her tarafına peş peşe sapladığında, pelüşün parçaları "İblis!" nidalarıyla dağılıyordu. Adam yorulmuştu. Nefesi düzeldiğinde bıçağını saptırmaya ikinci kez devam etti. Kimse yanına yaklaşma cesaretini gösteremedi. Herkes şaşkıncı... Paramparça olan oyuncak maymun'dan eser yoktu. Kafası, gözü, kulağı ve kırmızı dudakları yatağın üzerine düşmüştü.. Adam, onları da alıp fırlattığında meydana kalan yalnızca oyuncacığın beyaz silikonlu parçasıydı. Adamın karısı silikonlu bez parçasını yerden alıp, üzerindeki siyah pelüşleri silerek çantasına koydu. Gelini;

" Anne onu ne yapacaksın?"

" Kızım, senin ufaklığa yastık yaparız." Kızı sessizdi. Hasta bakıcılar ellerinde süpürge ve faraşla

odaya girdiklerinde adamda nefes nefeseydi. Soluması kesilmek bilmiyor, gözlerinin büyüklüğü ve kaşlarının gerginliği ise hala devam ediyordu. Bıçağı küçük sehpanın üzerine koyduğunda " Oh! Be!" diyerek yatağına tekrar uzandığında huzurluydu. Ercüment, kapının köşesinde duran maymunun kırmızı dudığına baktığında, gülümsemeye devam ediyordu...

Ertuğrul Erdoğan

Bursa/Temmuz/2010